

EVANGÉLIUMI MUNKÁS

„Mindenik az ő jutalmát veszi munkája szerint.” 1. Kor. 3, 8.

1929.

MEGJELENIK KÉTHAVONKÉNT

3. szám.

És lesztek nékem tanuim...!

Jézus igen világosan adott kifejezést annak, amit az ő követőitől elvart. Különösen mennybemenetele előtt az ő tanítványaival való utolsó személyes érintkezése alkalmával kiadta az ő rendelkezését, melyet a Szentírásnak két helyén, ugyan kétféleképpen találunk kifejezve, de lényegileg mégis egyet mond. „Tegyetek tanítványokká minden népeket” és „Lesztek nékem tanuim”. Ez a rendelkezés egyfelől Krisztus tanítványainak munkáját tartalmazza, másfelől pedig azon szellemet, amelyben ezt a munkát el kell végezniök. Mi az utóbbival fogunk most foglalkozni.

Ki lehet tanu?

Aki egy esemény megtörténte alkalmával jelen volt és a történekről érzékszervei útján közvetlen benyomást szerezhetett úgy, hogy az események egész világosan előtte állanak és azokat képes ismételtelen előadni, — ilyen ember lehet tanu!

Ilyen tanu volt János apostol, midőn ezeket írta: „Ami kezdettől fogva vala, amit hallottunk, amit szemléltünk, amit kezeinkkel illettünk, az életnek Igéjéről. (Ez az élet megjelent és láttuk és tanubizonyoságot tet-

tünk róla és hirdetjük néktek az örök életet, amely az Atyánál vala és megjelent nekünk.) 1. Ján. 1, 1—2.

Ezen szavakat az apostol nem mint tanító írja, hanem mint tanu. Nem fogalmakat és fel-fogásokat közöl, amelyeket így és úgy lehet értelmezni, hanem biztos tényeket, látás, hallás és tapasztás által szerzett és tudomásul vett valóságokat. Isten úgy rendelkezett, hogy az örökélet valósága nem mint pusztán tan legyen nyilvánvaló az emberek között, mert ő úgy szerette a világot, hogy az ő egyszülött Fiát

adta, Őt aki az Atyánál vala és megjelent nekünk.

Nagy volt az apostolok előjoga, akik állandóan Jézus mellett tartózkodhattak és mindazon csodálatos dolgokat mint tanuk látták és hallották, amelyek az evangéliumokban megíratnak. Mégis csak más dolog volt a betegek csodálatos gyógyítását és a halottak föltámasztását végignézni, mint a későbbi nemzedékeknek ezekről olvasni.

Más dolog volt a Tábor hegyén Jézus színváltozását látni, az ő Mózes-sel és Illéssal való beszélgetését hallani és ezen az alapon hirdetni Krisztus dicsőséges visszajövetelét, a megholt

Jézus mennybemenetele előtt elbucsuzik tanítványaitól.

igazak föltámadását és az élő igazak átváltozását, mint a későbbi nemzedékeknek mindezen tényekről olvasás által tudomást szerezni.

Milyen más lélekkel beszélhettek a tanítványok Krisztus Urunk szenvedéseiről, az ő kínos haláláról és végül dicsőséges föltámadásáról; ők akik látták mindezeket és a föltámadt Jézussal többször találkoztak, mint mi azt tehetjük ennyi sok évszázad múltán, azon leírások alapján, melyeket Isten hatalma őrzött meg számunkra.

Valóban az apostolok tanuk voltak: az Isten Fia dicsőséges életének tanúi és miután a Szent Lélek eljött reájuk, győzhetetlen erővel hirdették a Krisztusban való üdvösség tanát.

De hogyan lehetünk mi az Úrnak tanúi?

Világosan áll előttünk, hogy a hallomás nem elég ahhoz, hogy valaki tanu lehessen. Azonban mi módon lehetséges, hogy mi közvetlenül tapasztalatokat szerezzünk, amelyeknek tanuiként szerepelhessünk?

Ezen fontos kérdésre Pál apostoltól a következő választ kapjuk: „Mert akiket eleve ismert, eleve el is rendelte, hogy azok az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyenek, hogy ő legyen elsősülött, sok atyafi között. Akiket pedig eleve elrendelt, azokat el is hívta; és akiket elhívott, azokat meg is igazította; akiket pedig megigazított, azokat meg is dicsőítette.” Róm. 8, 29—30.

Amiket az apostol leír azok átélt tapasztalatok és tények, amelyeknek azok lehetnek tanúi, akik ezekben részesültek. Istennek hozánk intézett elhívó szózata egyik-másikunknál különféle képen történik, azonban a cél minden elhívottnál ugyanaz, hogy t. i. az Ő Fia ábrázatához hasonlatosak legyünk. Ahogy Isten elhívta magának a prófétákat és apostolokat, éppen úgy ő mint elhívó, Ábrahámot és az összes hiveket a céllal szólította ki a bűnösök közül, hogy Krisztus kiábrázolódjék bennük.

Hogy pedig az Úr eleve elrendelt bennünket az Ő szolgálatára, azt a régi életünkben szerzett tapasztalataink kellően megvilágítják. Itt-ott csodálatosképpen belenyúlt az Úr életünk folyásába, visszatartott súlyos hibáktól, amelyeket hajlandók lettünk volna mint emberek elkövetni és olyan érzést plántált szívünkbe, hogy a gonoszok és hitetlenek között soha egészen jól nem éreztük magunkat. Valami más után vágyott szívünk és mihelyst elkövetkezett az elhívásnak pillanata azonnal tudtuk, hogy most már megkaptuk azt amire vártunk és szinte természet-

szerüleg kellett, hogy engedjünk Isten elhívásának az igazságos és szent élet folytatására.

Akiket elhívott azokat meg is igazította. A megigazulás itt nem úgy van feltüntetve, mint egy a távol jövőben bekövetkező állapot, hanem mint egy befejezett tény. Krisztus Urunk érdemei alapján bűnbocsánatot és életünk megigazulását nyertük. „És felöltöztétek amaz új embert, melynek ujulása van annak ábrázatja szerint való ismeretre aki teremtette azt.” Kol. 3, 10. Az apostol nem azt írja, majd talán felöltöztétek amaz új embert, hanem felöltöztétek. Ez kész tény vagy tapasztalat. Amint megtérésünk előtt természetesen bűnben éltünk, úgy megtérésünk után, midőn új teremtményekké lettünk, az igazságban élünk. Akit pedig az Úr ujjá teremtett Krisztus ábrázatához hasonlóan, az nem más mint tanuja az Úr csodálatos erejének.

És végül, akiket megigazított, azokat meg is dicsőítette. Krisztus Urunk dicsősége az ő testi életében az ő teljes engedelmissége volt, úgyhogy azt mondhatta: „Én dicsőítettelek Téged e földön; elvégeztem a munkát amelyet reám bízál, hogy végezzem azt.” Ján. 17, 4. Az Úr Jézushoz hasonlóan az által leszünk mi megdicsőítve, hogy elvégezzük azt a munkát, amelyet ő mireánk bízott, hogy végezzük azt. „És én azt a dicsőséget, amelyet nekem adtál, önéki adtam, hogy egyek legyenek, amiképen mi egy vagyunk.” Ján. 17, 22. Ha Jézus más célokat követett volna és más feladatokat teljesített volna mint amelyeket az ő Atyja őreá bízott, úgy megszűnt volna az ő Atyjával való egysége, valamint az ő dicsősége is. Úgy, ha mi nem teljesítjük mindenben egy szívvel és lélekkel az Úrnak akaratát, nekünk sem lehet dicsőségünk Isten előtt. Az Úr minden hívének az a jelenben már megadott és tényleg birtokolt dicsősége, hogy képes Isten akaratát teljesíteni és ezt még áldozatok árán is megcselekszi, mert másként nem is tudna eljárni. Ezt a jelenlegi dicsőséget követi azután a megdicsőülés az Úr eljövetelekor mint a hű szolgálat jutalma.

A tapasztalatoknak ezen sorozata az elrendeléstől az elhíváson, a megigazuláson és a megdicsőítésen keresztül képezi Krisztus hiveinek életében azon tényeket, amelyeknek tanúi lehetünk, sőt lennünk kell. Ezek kézzelfogható tények, melyeket a Krisztussal való közösségben birtokolunk és ezek feljogosítanak bennünket arra, hogy az igazságot képviseljük a földön.

Végül kérdezhetné valaki, miről ismerjük meg, hogy benne maradunk és ő mibennünk? Erre János apostol így felel: „Arról, hogy a maga Lelkéből adott minékünk.” 1. Ján. 4, 13. Krisz-

tus Lelke a bölcsességnek és értelemnek lelke, a tanácsnak és hatalomnak lelke, az Úr ismeretének és félelmének lelke. White testvérnő ezeket írja: „A keresztény jellem eszménye a Krisztushoz való hasonlóság. Amint az ember-

nek Fia tökéletes volt az ő életében, úgy követői is kell, hogy tökéletesek legyenek az ő életükben.“

Tanuja vagy-e az Úrnak?

Zeiner A.

Ki az én felebarátom?

Ki az én felebarátom? kérdezte egyszer egy írástudó Jézust, aki éppen tanítványait oktatta. „Ki az én felebarátom?” kérdi sok keresztény is magában, ezen írástudó kételyeitől nem egészen mentesen.

„Felebarátom-e a koldus” — kérdi a jobb anyagi viszonyok között élő — „akinek az utcán szánalomból odavetem az alamizsnát, hogy többé ne terheljen? Én akarok néki valamit adni, de ki követelhetné tőlem komolyan, hogy úgy szeressem őt mint testvéremet — Az én felebarátom az, aki velem egyenrangú, aki más körülmények között él, az nem rokonom.“

„Felebarátom-e a távolvilágrézseklakója?” — kérdi gúnyolódva a hitetlen. „Az én szívem valóban kicsiny az ilyen szeretet gyakorlásához. En sem tanáccsal, sem cselekedettel nem szolgálhatom a tengerentuli testvéremet; megelégszem azzal, ha közvetlen környezetemben lévőket tekintem felebarátaimnak.“

„Felebarátom-e a pogány és a zsidó is?” kérdi az igazságot szerető keresztény. „Hogyan tekinthetem úgy azokat, akik Istent nem akarják úgy szeretni és szolgálni, mint én teszem? Csak azt tekinthetem felebarátomnak, aki úgy hisz Krisztusban mint magam.“

„Felebarátom-e az ellenséges sereg katonája is?” kérdi a harcban álló. „Hogyan szerethessem azt, akit kénytelen vagyok lelőni; mert ha nem én találom el őt előbb, akkor ő öl meg engem, vagy családomat, hazámat nyomorúságba fogja dönteni. Csak az én honfitársam lehet az én felebarátom, aki háború esetén kockára veti életét is a haza megmaradásáért, mindenki más azonban idegen.“

„Felebarátom-e a gonosztevő?” kérdi a bíró. „Az én kötelességem nem az, hogy szeressem,

hanem, hogy megbüntessem a gonosztevőt. Megbocsájthatok-e annak, mint testvéremnek, aki szabadságát csak arra fogja felhasználni, hogy embertársainak életét és vagyónbiztonságát bizonytalanná tegye?“

Igy alkot magának csaknem mindenki saját maga fogalmat arról, hogy kit tartson felebarátjának. Habár nem mindenki mondja ki hangosan a gondolatait; de embertársaikkal szemben való magatartásukban mégis kinyilvánítják ezt.

Kicsoda tehát az én felebarátom? — Jézus Krisztus egyik legszebb példázatával válaszolt az írástudó ezen kérdésére. Luk. 10, 30. 31. Ezen, irgalmas szamaritánusról szóló példázatban azt tanította Jézus, hogy mindenkivel szemben, akivel csak érintkezésbe jutunk igyekezzünk hasznosaknak bizonyulni. Mindannyian ugyanazon Isten teremtményei vagyunk. Az

egész emberi nem egyetlen családot alkot, melynek tagjai egyre jobban eltávolodtak Istentől az Atyától és ezért elvesztették együvértartozásuk érzését. Az istentkereső előtt világos, hogy ha Istenhez akar közelebb jutni, akkor testvéreihez megfelelő álláspontot kell foglalnia.

Ilymódon bármily más vallást valló ember is a felebarátom. Hihetem ugyan, hogy én rendelkezem az igazsággal és Ő megvetheti ugyan az én meggyőződésemet, de azért mégis csak felebarátom. Hitem isteni eredetét azáltal bizonyítom be, hogy tekintet nélkül tudatlanságára, felebarátomnak tekintem és ugyanolyan szeretettel veszem körül, mint aminőt Isten Fia mutatott nékem példaadása által. Így tehát nemcsak honfitársaim, hanem hazám ellenségei is felebarátaim nékem. Igyekezni kell segíteni rajtuk mindaddig, míg az magasabb kötelességek megsértésével nem jár.

Az irgalmas szamaritánus.

Nemcsak minden vérokon, hanem családom minden ellensége is, azok akik keresztezik terveimet, akik örvendenek káromnak, akik minden alkalmat felhasználnak a bosszantásomra, azok is felebarátaim. Habár kötelességem enyéimet és enyéim jogait védelmezni, de nem szabad bosszút gyakorolnom, mert Isten azt mondja: „Enyém a bosszúállás és megfizetés.” 5. Móz. 32, 35.

Ha sokan meg is vannak győződve arról, hogy minden ember a felebarátja, nem tudják azonban határozottan, hogy milyen szeretetet gyakoroljanak velük szemben. Érzik mennyire lehetetlen dolog minden emberrel szemben ugyanazon vonzalommal viseltetni. Mindenesetre tény az, hogy a vonzalom fokozatai között igen nagy és állandó különbség uralkodik. Más szeretettel karoljuk fel az aggot, mással a gyermeket, mással a barátot és barátnőt és ismét mással a vendéget aki megszáll hajlékunkban. Más szeretettel szeretjük a testvérünket, mással a szülőket és ismét mással a hitvestársat, vagy a völegényt, illetve a menyasszonyt. Aki minden embert kebelbarátjává akarna tenni, annak egyáltalán nem lenne barátja. Aki mindenkivel kivétel nélkül egyforma bensőséggel akar összeforni, az csakhamar elvesztené mindenkinek a bizalmát.

Hogyan szeressem azonban felebarátomat?

Krisztus megadja erre a találó feleletet: „Szeresd felebarátodat mint önmagadat.” Az önző, aki önmagán kívül semmit sem képes szeretni és becsülni, visszariadhat ugyan a Mester eme szavainak hallatára és a Jézust követni kívánó zavarba eshetik, de azért a Megváltó szavai örök igazságot tartalmaznak, melyeknek beteljesítése által boldogságot szórhatunk szét a föld lakócai között.

Vajjon mit követel a Megváltó azzal, ha azt mondja, hogy úgy szeressem felebarátomat, mint önmagamat? Azt követeli, hogy minden embertársammal úgy cselekedjek, amiként én elvárnám, hogy velem cselekedjenek, ha az ő helyzetében volnék.

Szeresd felebarátodat, mint önmagadat! Ennél többet Jézus nem kíván. És ez elég ahhoz, hogy a boldogság garmadáját hozzuk létre, elég ahhoz, hogy a mennyet lehozzuk a földre. Azt is követeli ez, hogy ellenségeinket is szeressük. Ez nem azt jelenti, azonban, hogy azon egyén előtt, aki igyekszik aláásni existenciánkat, szívünk minden titkát felfedjük, mint azt a legbizalmasabb barátunkkal szemben tesszük, hanem úgy kell őket kezelnünk, amilyen elbánást

mi elvárnánk a magunk részére, ha az ő helyükben lennénk. Ha pl. szükségbe jutnánk és segítségünkre jönne, ez megszegényítene ugyan bennünket, de mégis örülnénk neki. Ezért menjetek, ti akik Jézus tanítványai vagytok és szégyenítsétek meg, egyúttal örvendeztessétek is meg ellenségeiteket ilyen vagy ehhez hasonló módon. Vagy ha gonosz emberek rossz híreket terjesztenének rólunk és ellenségünk nem számítva ezért semmiféle ellenszolgáltatásra, védelmébe venne bennünket, mennyire nagyra becsülnétek őt másrésről! Így cselekedj te is, aki Jézus követője vagy; töltsd el felebarátod keblét csodálkozással és nagybecsüléssel magad iránt. Tedd meg érte azt, ami téged megörvendeztetne, ha az ő helyzetében lennél. Ezt jelenti az, hogy szeresd ellenségedet, mint önmagadat.

Minden időben voltak keresztények, akik az ellenség szeretetét jobban ki akarták terjeszteni, mint ami a másokkal szemben való kötelességgel összeegyeztethető. Oly messzire mentek, hogy bűnösnek tartottak minden harcot, amely az igazságért, jogért és tulajdonért folyik és vétkeknek találták bármily ügynek a bíróság elé vitelét is. Ez a felfogás téves. Igaz, hogy ha minden ember így gondolkozna, akkor csakhamar itt lenne az elveszett paradicsom. Erre azonban addig nem kerülhet sor, míg Sátán és a bűn kormányozzák a világot. Viták támadhatnak, melynél az ügy ismerete és a felőle alkotott nézet igen egyenlőtlen forrásból merítetik vagy a nyers emberi szenvedélyesség által igen elmérgesedik. Ez szükségessé teszi, hogy tapasztalt, pártatlan emberek döntésére bizzuk az ügyet. Azért szükséges a hatóság, hogy védje a jogot és tulajdont a gonosz támadások ellen. Ahol nincsen jogrend, ott nem biztos maga az élet sem.

Tehát nemcsak az világos előttünk, hogy ki a mi felebarátunk, hanem az is, hogy milyen szeretettel kell véle bánnunk. Ezzel a szent szeretettel szerette Megváltónk, a mi isteni példaképünk, az összes embereket mint testvéreit. Hogyan gyűlölhethém és üldözhetném én azokat, akik olyannyira értékesek szemei előtt? Nem folytak-e könnyei épp úgy érettük is mint énértem? Nem szenvedett és vértett-e a Golgothán érettük is éppen úgy, mint az én lelkem üdvéért? Nem könyörgött e kegyelemért az ő ellenségei számára éppúgy, mint barátai számára? Az ő szavai szólnak ily módon szívünk-höz: Aki nem szereti testvérét, akit lát, az nem szeret engem sem. Azért kell másokat is úgy szeretnem és értékelnem mint önmagamat. Ezért sohasem akarom kárörömmel mások boldogsá-

gát megakadályozni. Sőt inkább, amennyire gyenge erőmtől telik, igyekszem mások boldogulását szem előtt tartani. Nem akarom többé az ismeretlen szenvedését közönyös válvonogatással elintézni, hanem igyekszem segíteni rajta. Mától fogva igyekszem másokat azzal a mértékkel mérni, amellyel én megmérteni kívánék. Ugy akarom embertársaimat szeretni, mint önmagamat és felebarátom boldogságára óhajtom a magamét alapozni. Ezt az elhatározást hozza létre a Szentlélek úgy az én, mint a te szivedben!

„Adventbote“

Belmisszió.

E rovatért SOHLMANN K. felelős.

A missziólevél rendeltetése.

„Legyetek nékem tanuim az egész földön.“ Mondja Jézus az Ő követőinek. Hogy mi ezt a nagy és nemes feladatot betöltsük és elvégezzük; szükséges, hogy Isten által rendelkezésünkre bocsájtott minden eszközt, az evangélium szolgálatába állítsunk. Ilyen eszköz a pósta, melyet fel lehet használni arra, hogy ismerőseinkhez, barátainkhoz, rokonainkhoz és általában oly személyekhez, kikhez személyesen nem tudnánk valamilyen oknál fogva eljutni, hogy ezekhez az evangéliumot eljuttassuk egy-egy folyóirat alakjában. Ilyen alkalommal jó, ha egy missziólevelet írunk és mellékeljük vagy külön elküldjük, melyben felhívjuk az illető figyelmét a folyóirat céljára, tárgyára és az időnknek jeleire, amellyel a folyóiratunk foglalkozik.

A missziólevél írásánál tartsuk a következő gyakorlati pontokat szem előtt: 1. Irjuk a missziólevelet rendes levélpapírosra. 2. Ügyeljünk a megszólításra, hogy az illető társadalmi állásának megfelelően. 3. A levél stílusa legyen egyszerű, világos, értelmes és udvarias. 4. Ne legyen túl hosszú vagy túl rövid, hanem körülbelül 30 sor. Azonban tájékozásul szolgáljon itt egy missziólevél, melyet az adott körülmények szerint alakíthatunk.

Mélyen tisztelt Uram (Asszonyom)!

A mai napok eseményei sokakban felvetik azt a kérdést, hogy mit hoz a jövő és mit jelentenek mindezek a rendkívüli jelenségek. Mint a Szentírásban hívő ember hiszem azt, hogy az egyetlen reményesség a mi számunkra a Krisztusra alapuló hitben és egy mélységes keresztényi életben van.

Feltételezve azt, hogy Önt is érdeklik a fent említett kérdések, ezért bátor voltam címére „Az Idők Jelei“ című folyóiratnak néhány példányát megküldeni.

Nagyon örvendének, ha Ön néhány sorban értesítene, hogy milyen benyomást tett önre ez a lap és, hogy mikép vélekedik a benne foglalt tárgyokról. Kivánságára szívesen küldöm a lapokat továbbra is, csak kérem Önt, hogy munkámat szíveskedjék azzal támogatni, hogy a már kiolvasott példányokat ismerőseinek kölcsönözze ki. A füzetek díjtalanok, ha azonban Ön tartalmukkal meg van elégedve, úgy szívesen veszem adományát, mely által a lelki élet fejlődését célzó misszióinkat Ön is elősegíti.

Szíves válaszát várva, maradok keresztényi üdvözlettel és tisztelettel

Nagy József.

A missziólevelek hasznosságát látjuk az apostolok leveleiből, amelyek által a lélekmentés munkáját és a gyülekezetek ápolását végezték. Ezeket a leveleket küldöncök által továbbították az illetőknek, kiket személyesen nem érthettek el, miután még nem volt pósta. Használjuk mi ki ezt az alkalmas üzenet-közvetítőt, a póstát, az evangélium hirdetésére és írjunk misszióleveleket, hogy a missziómunkát, melyet Jézus reánk bízott, bevégezzük; és azt a nagy célt melyet nekünk tűzött: „Az evangéliom hirdetése az egész világon“ minél hamarabb elérjük.

Zarka Dénes.

Ifjúsági osztály.

E rovatért SOHLMANN K. felelős.

Tevékenység, vagy tétlenség.

Az a testrészt, amely bizonyos életkörülmények miatt tétlenségre van kárthatva, visszafejlődik és ha ez huzamosabb időn át nemzedékeken keresztül tart, akkor csökevényé lesz, vagyis elkorcsosul. Így változtatták át évszázadok és évezredek a teremtés óta a vakond, a barlangi rák, a tarajos göte szemét, a kenguru mellső végtagjait s így tovább, az ő életkörülményeik. Sok sok példát, érdekes dolgot lehetne még felsorolni az Isten csodálatos műhelyének, a természetnek titkaiból, melyek a fenti állítást igazolnák. De kicsinyben saját magunkon is tapasztalhatjuk ezeket. Az az ember aki foglalozása révén testének és izomrendszerének bizonyos részét kevésbé veszi igénybe, vagy nem

használja, ezen testrészen hamarosan bizonyos változást, visszafejlődést fog észlelni, míg az a testrésze, amellyel munkálkodik jobban, és igen gyakran aránytalanul jobban kifejlődik.

Észrevette ezt a modern ember és épen ezért a gépkultúra, a technika kifejlődése mellett, a test kultuszát is űzi, mert érzi, hogy az irodai és gépmunka a test visszafejlődésére és elernyedésére vezetne. Ezért kellett, hogy a technikai előrehaladás magával hozza a sportot.

Leszögezhetjük tehát azt a sarkigazságot, hogy a tétlenség elernyeszt, a tevékenység pedig fejleszt. Az elernyedés ellen küzdenünk kell, mert az ernyedt test a halál csiráját viseli magában s aki nem küzd ellene, az el nem kerülheti a természet törvényei szerint az idő előtti halált. — Ha eddig helyesen következtettünk, úgy szabad még egy lépést tennünk. Pál apostol által arra tanít bennünket a Szentlélek, hogy a bűn zsoldja, a bűn következménye, a halál. Ha valaki testi, vagy lelki képességeit nem használja fel arra amire Istenünk azt rendelte, úgy bizonynyára vét Isten rendelése ellen és következményképen vonja maga után a cselekedete, illetve a hanyagsága a halált.

Ezt a törvényt nem csak a test számára rendelte így az Úr, hanem a lélek számára is. Ezek együtt munkálkodva végzik Istentől reájuk rótt kötelességüket, és ezért mondja Pál apostol: „Kérünk titeket atyámfiai, hogy mindinkább gyarapodjatok és becsületbeli dolognak tartjátok, hogy csendes életet folytassatok, saját dolgaitok után lássatok és tulajdon kezeitekkel munkálkodjatok, amiként rendeltük néktek.” 1. Tess. 4, 10—11. Az Úr megköveteli tőlünk, hogy gyarapodjunk számban és lelki kincsekben, elvégezzük munkáját, nehogy testi vagy lelki vonatkozásban elernyedjen valamilyen adottságunk, képességünk és a halált vonja maga után.

Hogy a nagy keresztény társadalom testén a csökevény törvénye milyen szomorú és elretentő eredményeket hozott létre, bizonyítja az a sok, régen szigorúan betartott törvény, amelyet viszont ma mint komolytalan szokást, névleges és be nem tartott törvényt találunk. Az Isten nyugalomnapjából a szent szombatból, vasárnap lett, az egészségügyi törvényből kényszerű bűntök, az Úrral való szövetségkötésből, gyermekkereszttség; a tizedből, mellyel az ember az Istent önként ismeri el Urának, és minden anyagi egyedüli tulajdonosának, lett az államilag behajtott kényszerű adó; a nagy misszióparancsból az a néhány misszióárius, akik, ha Krisztus mindent feláldozó misszióparancsával egybevetjük, a nagy egyházak anyagi viszonyaihoz

mérten, bizony nevetségesen kicsiny számban mennek ki a misszióterületekre. És még sok sok ilyen csökevényt, elkorcsosulást lehetne megemlíteni az egyházakon. A tagoknál pedig, eltekintve azon tiszteletreméltó egynéhánytól akik szeretnének, mivel mást nem ismernek, vallásuk keretén belül szolgálni Istennek; a vallásos buzgóság helyett a hetenként egyszeri templomlátogatás leginkább szórakozás számba megy. A bűnbánatból önigazság; a missziótevékenységből az a perselybe dobott néhány fillér . . . és így tovább.

Mi lehet ezen borzasztó állapotnak az oka? Nem más testvérem, mint az, hogy a tevékenységet a tétlenség váltotta fel nálunk. Engedetlenek lettek Isten törvényeivel szemben. Eleinte csak egyesek hágták át, majd gyakoribbá lett a megszegés, s midőn már a tömeg teljes egészében nem tartotta, akkor az egyházak féltek tevékenységre készíteni tagjaikat és megkövetelni az Isten számára ami Istené. Inkább megalkuvást kerestek és hajlandók voltak a tanításban változtatni, csakhogy a tömegeket megtarthassák. Így lett csökevényé az a sok drága igazság, amit Jézus hirdetett, amiért meghalt és amiért a martirok ezrei ontották véréket. De ugyanakkor, midőn ezen szomorú állapotok bekövetkeztek, meghalt az egyház Isten előtt.

Isten nem tűr tétlenséget. Ismered Ésaiás 40, 28. versét? „Hát nem tudod-e, nem hallottad-e, hogy örökkévaló Isten az Úr, aki teremté a föld határait? Nem fárad és nem lankad el végéremehetetlen bölcsessége.” A 29—31 versig csodálatos kegyelméről szól, mellyel megújít és megerősít a reménytelennek látszó küzdelemben. — Így történt az, hogy a pogányságba süllyedt Nőé ivadékok közül kiválasztotta az Úr Ábrámot és Ábrahámmá tette. Az Isten igazságát tévesen felfogó Izráelből a kereszténységet ébresztette fel. S most az elesett kereszténységből ugyanazon erő által az Adventi népet hívta elő. „Titeket is megelevenített, akik holtak valátok a ti vétkeitek és bűneitek miatt, melyekben jártatok egykor e világ folyása szerint, a levegőbeli hatalmasság fejedelme szerint, ama lélek szerint amely mostan az engedetlenség fiaiban munkálkodik.” Ef. 2, 1—2. Csodálatos, hogy mindezeket a tétlenségből a fokozott tevékenységre hívta elő.

Isten nem szenvedheti a tétlenséget és mindenki halott előtte, aki valamely képességét gyümölcsözetlenül hagyja. Emberek előtt elbujhatsz azon kifogás mögé: „Nincs hozzá tehetségem”, vagy „Nem vagyok elég erős hozzá”, vagy „Én örülök legjobban ha megtehetném” stb. Mi

emberek ezt elfogadjuk és elhisszük egymásnak és ha sokszor emlegetjük, még saját magunk is elhisszük a végén, s a képesség melyet Istentől nyertünk elernyed, meghal, csupán csak lustaságunk és kényelemszeretetünk folytán. És Isten dolgozó népe között olyanná leszesz, mint egy halott, s valóban azzá Isten előtt. Így egyik képességed a másik után adod fel, s kihál minden nemes érzés, amellyel sok sok gyümölcsöt teremhetnél volna.

Igen! Jézus gyümölcsöt vár tőlünk! Szép nemes gyümölcsöt. Gondold csak meg, mennyi megszámlálhatatlan embermilliók szíve sóvárog ma is hiába Jézus után, azoké akik helytelenül, vagy egyáltalán nem ismerik. Szeretném, ha szíved felrezenne és ha lázadoznék e miatt. Pál apotol az első keresztények vágyát oly csodálatos szavakkal fejt ki. Kol. 1, 28—29. Őbenne hatalmasan munkálkodott Istennek ereje, mert engedte és nem fojtotta vissza. Munkálkodik tebenned is? Vagy tétlenségre kárhoztatod az az Isten benned lévő erejét? Vigyázz, büntetlenül nem hagyja ezt az Úr!

Ha kudarc ér, ne csüggedj, adj hálát kudarcaidért. Mint ahogy hálát ad a gyémánt a csiszolónak ki értékét növeli, vagy a vas a tűznek és pörölynek, mely őt használható eszközzé formálta. Aki nem tud hálát adni, az nem gyermek hanem béres. Mily borzasztó az a béresnek, mindég más ura van. Milyen jó a gyermeknek, hogy mindég ugyanaz az Atyja. Dolgozz, használd fel képességeidet és ne hagyj parlagon heverni értékeidet, mert elernyedsz és mint hasznavehetetlen holmi kihullasz a nagy Mester kezéből s mint béres aki csak kényszerűségből dolgozik, a fiak örömmel a béresek közé soroztatol. Minden tudásoddal, összes képességeiddel teljes tevékenységet kifejtve, előre a cél felé Jézusért; imádkozzál és dolgozzál.

Bajor László.

Szombatiskola.

E rovatért SOHLMANN K. felelős.

A szombatiskola családi osztálya.

Egyik pedagógusunk kijelentése szerint népünknel a szombatiskola képezi a „hátgerincet a bibliai igazságok megismerésénél”. Miként a hátgerinc ad a testnek egyenes tartást, így a szombatiskola is ezt cselekszi azáltal, hogy

minden adventhívőnek alkalmat ad a Biblia isteni igazságaiban való elmerülésre és a benne való megerősödése.

Hogy lehetőleg minden gyülekezeti tag egyúttal szombatiskolai tag is legyen, a Generálkonferencia részéről életre lett hiva a

családi szombatiskola

áldásos intézménye. Ez az osztály olyan tagokból áll, akik betegség, gyengeség, öregség vagy nagy távolság miatt nem képesek a szombatiskolát rendszeresen látogatni. Otthonukban egyedül vagy csoportosan tanulmányozzák a szombatiskolai leckét és erről jelentést vezetnek azáltal, hogy a családi szombatiskola számára meghatározott okkersárga boritékon feljegyzik a lecke tanulmányozását és a jelenlévő tagok számát. Egyúttal elhelyezik a boritékban a pogánymisszió számára szánt adományokat is és feljegyzik az adakozás összegét. A negyedév végén minden családi osztály beküldi ezen boritékot a feljegyzésekkel és adományokkal együtt a szombatiskolai jegyzőnek, aki azután gondoskodik arról, hogy az illető osztály új boritékot kapjon.

A családi osztály bevezetése által a szombatiskola elmegy azokhoz, akik nem tudnak hozzá eljönni. A gyülekezet lehetőleg gondoskodik arról, hogy a családi osztályt a szombatiskolai tanító vagy más alkalmas tag meglátogassa, hogy így az összeköttetés megmaradjon és ők hitükben erősítést, bátorítást nyerjenek.

„A korszellemmel szemben való ellenállásunk erőssége istenismeretünktől függ, és csak az alapos bibliatanulmányozás vezethet el ehhez.” Ján. 5, 39-re való tekintettel legyünk mindnyájan szorgalmas szombatiskola-látogatók és buzgó bibliatanulók, hogy a kísértés napján ellenállhassunk és győztesek maradhassunk. Ef. 6, 13—17. Minck A.

„Szombatiskolai Munkás“

5 Lecke. 1929 május 4.

A testi egészség áldása.

Beosztás.

1. Testi egészség — Isten adománya.

1. Ennek a kívánságnak sohasem volt nagyobb létjogosultsága, mint éppen most. Kérdés 1.

2. Isten kész teljesíteni kívánságainkat. Kérdés 2.

a) Segítsége függ attól, hogy miképpen követjük erre vonatkozó tanácsait. Kérdés 3.

b) A legjobb ígéretek sem segítenek, ha a

beteg csökönyösen ellenszegül az orvos adta utasításoknak.

3. Ezért csak az isteni tanácsok iránti engedelmesség útján várhatunk áldásokat, tehát az egészség adományát is.

II. A Krisztus által megszentelt test és lélek.

1. Krisztus az evangélium áldásaival együtt mindenféle betegségből való gyógyulást is hozott. Kérdés 6. Az egész embert meg akarta tisztítani a bűn mérgétől.

2. Krisztus által megtisztított testünk legyen a Szentlélek temploma. Kérdés 7. Jaj azért annak, aki megrontja ezt a templomot.

3. Isteni egészségügyi szabályok figyelembevételének testi és szellemi áldás a következőképpen. Kérdés 9.

a) Önuralom (megtartóztatás) sürgős követelmény, ha hitéletünkben magas célokat akarunk elérni. Kérdés 10.

b) Hogy más megkötözötteknek megkönnyítse a megszabadulást, Pál apostol saját példaadása által igyekezett szolgálni. Kérdés 11.

III. Testi egészség okos életmód által.

1. Nem egy egyoldalú egészségügyi reform, hanem az élelmódok mindent magában foglaló alárendelése az isteni törvényeknek, adja az embernek a testi egészség áldását. Kérdések 12. 13.

2. Ezért minden, még az evés és ivás is, történjék Isten dicsőségére; akkor a test, lélek és szív megszentelődnek Krisztus fogadására az ő eljövetelekor. Kérdés 14.

Busch M.

6. Lecke. 1929 május 11.

Gyermekeink visszaadása Istennek.

Beosztás.

I. Isten a családi élet megalapítója. Kérdések 1—3.

A feleség és a gyermekek Isten adományai.

II. Az Ige, mint az igazi nevelés alapja. Kérdések 4—7.

1. Irányvonalak az Ó és Újtestamentumban.

2. Salamon és Timótheus tapasztalata.

III. Gyermekeink Isten tulajdonát képezik. Kérdések 8—11.

1. Isten igényt tart az elsőszülöttekre.

2. Anna visszaadja az ő fiát Sámuel az Istennek.

3. Az istenfélelem erősíti a jellemet és hinni tanít nehéz napokban.

IV. Az isteni nevelési módszerek eredménye. Kérdések 12—17.

1. Mózes Isten barátjává lesz, Hophni és Pinehás pedig Belial gyermekeivé.

2. Jézus és Keresztelő János mint az igazi nevelés példái.

3. Naponkénti tanítás és szeretetteljes érintkezés által a gyermekek és a szülők szívei egyesülnek egyszer s mindenkorra.

Sohlmann Károly

7. Lecke. 1929 május 18.

Krisztus szolgálata és áldozata — a mi példaképünk.

Beosztás.

I. Jövetelének célja. Kérdések 1—6.

1. Istent szolgálni mint követ, szolgál, tanító és az emberek vezetője.

a) Szeretetének legnagyobb és legérthetőbb kinyilatkoztatása.

b) Akaratának megdicsőítése

2. Önmagát az emberekért feláldozni az ő örök üdvösségük céljából,

a) azáltal, hogy hozzájuk hasonlóvá válik és részvétellel fogadja őket és

b) azáltal, hogy tökéletességre vezeti őket.

II. Szolgálatának módja. Kérdések 5—15.

1. Önkéntes emberréválás. Minden földi előnyről és tiszteletről való lemondás. Kérdések 5. 7.

2. Körüljárt, jót cselekedett és gyógyított. Kérdés 8.

a) Misszionárius, könyvevangélista.

b) Tabea-egyesület, jótékonyági munka.

c) Orvosi misszió.

3. Tanító, megtérésre indító és üdvösséget hirdető. Kérdés 9.

a) Benső szükségességtől hajtva; engedelmesség, lelkiismerete miatt.

b) Isten akaratának megdicsőítése, művének folytatása és befejezése által. Kérdések 11—13.

c) Életének odaadása sokak váltásáért az eljövendő üdvösség számára. Kérdések 14. 15.

III. Példaképünk, önvizsgálódásunk mérőszinőrja. Kérdés 16.

Megjegyzések.

Isten gyermekei számára: Engedjék magukat az elveszettekhez küldeni. Kérdések 1. 8. 9. 10. 11. 14. 15.

Az igazságért szorongatottak számára: Lemondás a pénz, rang és tisztelet előnyeiről. Kérdések 2. 5. 7.

Gyülekezeti tagok számára: Alkalmazkodás és önmegalázkodás. A gyülekezeti nehézségek, családi viszályok elkerülése. Kérdések

3. 6. Alázatosság a missziómunkában. Diakónia támogatás. Kérdések 3. 6.

Szülők öregek, ifjak és vezetők számára: Luk. 2, 49. Kérdés 10.

Adventhivők számára: Tudatosan és hálással dolgozni a mű befejezése érdekében. Kérdés 12.

Lágymelegek számára: Krisztus nehéz harcára és a Krisztust hozzánk küldő Isten komolyságára gondolni. Kérdés 9. 13.

Bátortalanok számára: És. 53, 3—6. Isten és Krisztus adományának nagysága. Kérdés 14.

Mindenki számára: Kérd a szent, benső indítást, az istenfiúság bizonyítékát. Luk. 2, 49. Megjegyzés 10.

Lesovsky W.

8. Lecke. 1929 május 25.

Feladatunk az elveszettek között.

Beosztás.

A) Sötétség és homály az emberek között az utolsó időben. **Remény nélkül valók**, mert Isten és Krisztus nélkül vannak. (És. 60, 2. Ef. 2, 12.) Kérdések 1. 2.

B) Feladatunk ezen elveszettek között.

1. Világossággá lenni számukra. (Máté 5, 14—18. Ap. csel. 13, 47.) Kérdés 3. 4.

a) Az evangéliumnak szó és cselekedet által való hirdetése. (Máté 10, 1. 5—8.) Kérdés 5.

b) Nem fizetésért szolgálónak lenni, hanem mint akit a szeretet kényszerít.

c) Halálhű az isteni szolgálatban veszedelmek, nehézségek és üldözések közepette is. (Máté 10, 16—24.) Kérdés 7.

2. A megígért segítség. Isten ereje a Szentlélek által, a mű befejezéséig. (Ap. csel. 1, 8. Máté 28, 18—20.)

3. Nagy eredmény a nehézségek dacára is. (Ap. csel. 2, 41; 4, 4; 8, 1. 4) Kérdések 10. 11.

4. Pál példaképe azoknak, akiket Isten elhívott az ő szolgálatára.

a) Isten hívásának minden körülmények között engedelmeskedni. (Ap. csel. 9, 15. 16.) Kérdés 12.

b) Teljes megszentelődés és odaadás az Isten szolgálatában, az elveszettek érdekében. (2. Tim. 4, 16—18.) Kérdés 13.

C) Isten ígéretei az ő hűséges szolgálói számára. (És. 43, 4—7; 49, 6. 12.)

Megjegyzések.

„Sötétség borítja a földet.“ Mialatt az egyik oldalon a materializmus (anyagelviség) az emberek millióit tartja béklyóiban, másik oldalon hamis Krisztusok és hamis próféták vezetnek félre sokakat (spiritizmus, theozófia stb.) Istenől

való elidegenülés uralkodik mindenfelé, még azok között is, akik külsőleg megtartják a valóságos formalitásokat, benső erejét azonban nélkülözik. Reménytelen azoknak az állapota, akik elszakadtak Istentől. Egyesek durva „életvezetési“ és mások kétségbeesett cselekedetei újból és újból igazolják ezt. Isten gyermekeinek emberfeletti feladatuk van, ha ilyen viszonyok között világítani akarnak, hogy az elveszetteknek megmutassák az „istenközösség“-hez vezető utat; de bírnak ezzel az ígérettel: „Rajtad feltámad az Úr és dicsősége rajtad megláttatik.“

„Hogy lássák a ti jó cselekedeteiteket.“ (Máté 5, 16.) Nem annyira szavaik által, hanem inkább jó cselekedeteik által legyenek világosság. Jézus a tanítványainak adott megbízásban is (Máté 10, 1. 7. 8.) különös fontosságot tulajdonít a hitből fakadó cselekedeteknek, mint amelyeknek meg kell erősíteniök prédikációik tartalmát. Ma elég sok jámbor és keresztény igé hallunk, talán többet mint bármikor máskor hallottak az emberek, de hiányoznak az olyan férfiak és nők, akik cselekedeteik által bizonyítják, hogy állandóan Jézus szolgálatában állanak. Az állítólagos keresztények cselekedetei sokban ellentmondásban vannak szavaikkal. Egy ilyen esetben az egyik öreg hívő így szólott: „Cselekedeteid oly erősen csengenek a fülemben, hogy egyáltalán nem hallom azt amit mondasz.“ Csak úgy lehetünk igazi világítók, ha cselekedeteink és magatartásunk összhangban vannak az evangélium szavaival.

Müller A. W.

9. Lecke. 1929 június 1.

Krisztus szolgálóinak jutalma.

Beosztás.

1. Az Úr része. (Kérdések 2. 3. 7.)

a) Isten a tulajdonosa minden dolognak.

b) Az ember tulajdonképpen Isten sáfára.

c) A tized és adakozás hitünknek bizonyítéka.

2. A mű pénzügyi fentartása tized és adakozás által. (Kérdések 1. 4—6. 14—16. 18. 19.)

a) Isten szabálya. (4. Móz. 18, 20—26; Máté 10, 10.)

b) A patriarchák és Izrael figyelembe vette.

c) Krisztus és apostolai ugyanazon alapelvet hirdetik.

3. Isten parancsával szemben való állásfoglalásunk és annak következménye. (Kérdések 8—13. 17.)

a) Hűtlenség: Akadály a személyes életben és a mű fejlődésében.

b) Hűség: Isten ajtajai megnyílnak a saját, a családi és gyülekezeti élet számára.

c) Hogyan adod meg Istennek azt, ami az övé? Örömmel? (2. Kor. 9, 7.)

Megjegyzések.

Az 1. ponthoz: Időnk hetedrésze és jövődelmünk tizedrésze Istené. A szombat szent idő, a tized szent jószág. Ezt gondolják meg úgy az adakozók, mint azok akik abból részesülnek (Isten szolgálai).

A 2. ponthoz: Isten a mi segítségünk nélkül is elvégezhetné művét a földön, hiszen egész angyalsereg áll a rendelkezésére. Ugyanúgy csodás módon megtölthetné a megürült missziópénztárakat is, mint egykor a sareptai özvegy olajos korsóját. Isten azonban azt akarja, hogy gyermekei szeretettől indítatva nyujtsanak-e földön segítő kezet egymásnak. Isten dicső műve nem nyugodhatik az államrendszer diszes oszlopain sem, hanem csupán az Isten és felebaráti szeretet ércoszlopain. A tized és az adakozás parancsa a szeretet parancsolatát tartalmazza. Istennek ezen rendelkezése mindaddig fenn fog állni, amíg Istennek e földön lesz elvégezni való munkája. Isten népe ezért különféle áldozatokkal segítse elő Isten művét a földön. Áldozatkészség nélkül semmiféle isteni misszióterv e földön nem hajtható végre.

A 3. ponthoz: A tized Isten eltulajdoníthatatlan sajátját képezi, melyet a mű terjesztésére rendelt. Ezért nem is helyes, ha a tized másra lesz felhasználva, így pl. a szegények támogatására. Ezek számára Isten más segítő eszközről gondoskodott. Sem az adakozót, sem az adományt nem kíséri Isten áldása, ha más célra lesz felhasználva, mint amelyet Isten meghatározott. A tized „egyedül Istené.” Aki elvonja Istentől a tizedet, vagy annak egy részét az meglopja az Istent. Amit az ember helyes módon és megfelelő lelkülettel ad, abból semmi el nem vész; minden áldással tér vissza. (Fil. 4, 17.)

Sachsenmeyer A.

10. Lecke. 1929 június 8.

Felelőségünk Istennel szemben.

Beosztás.

1. Példák a régi időkből. Kérdések 1—3.

a) Egy példa a figyelmeztetésre: Ádám és Éva. (1. Móz. 2, 16. 17; 3, 3.)

b) Példa az utánzásra: Mózes (Zsid. 11, 23—26.)

c) Példa a bátorításra: József. (1. Móz. 37, 28; 39, 20; 41, 41—45.)

2 Példaképek az apostoli korszakból. Kérdések 4—6.

a) A tanítványok. (Luk. 5, 10. 11.) Ennek ellenpéldája a gazdag ifjú. (Luk. 18, 22. 23.)

b) Az apostoli gyülekezet. (Ap. csel. 4, 31—37.)

3. Figyelmeztetések minden idők számára. Kérdések 7—12.

a) Fősvénységtől való óvás.

b) Önmegtagadásra való felszólítás. Javak — testi hozzátartozók — saját élet. (Luk. 12, 33; 14, 26. 27. 33.)

4. A felelőség mértéke napjainkban. Kérdések 13—17.

a) Felelőség az ismereteket illetően. (Luk. 12, 48.)

b) Felelőség a nekünk kiosztott feladat elvégzéséért. (Ján. 4, 35; Luk. 10, 2; Ap. csel. 16, 9. 10; 1. Kor. 4, 1. 2.)

Megjegyzések.

Az 1. ponthoz: Áldozat által lett a világ megváltva. Más lehetőség nem állott fenn. Azt mondhatjuk, hogy az áldozat megváltó módon hat. Amennyiben mi áldozatot hozunk, segítünk a megváltás nagy művében. Az első ember nem hozta meg az önuralom csekély áldozatát és ezzel Sátán foglyává lett. Ellenben József áldozatkész útja a mélységbe, a saját és népe megváltását vonta maga után. Épügy Mózes is szabadító lett. Mi nem járhatjuk mindnyájan József útját, de mindnyájan hozhatunk egy döntést Mózeshez hasonlóan: Egyiptom kincsei helyett inkább az Isten népével való gyalázat.

A 2. és 3. ponthoz: Az apostolok elhagyták hálóikat és hajóikat. Az első kereszténygyülekezet feláldozta javait, de az Úr követelése tovább megy még ennél is. Ő a testi hozzátartozók megtagadását is követeli, sőt a saját életét is. Ez az amit megcselekedtek az apostolok és utánuk a keresztények ezrei. Mindezen önkéntes áldozatoknak bizonyos értelemben véve megváltó erejük volt.

A 4. ponthoz: Mennél ragyogóbb a világgosság, annál nagyobb a felelőség. Egyetlen nemzedék sem rendelkezett oly nagy ismerettel, mint éppen a végidő népe. Ebből adódik felelőségének különleges nagysága is. Mi felelősek vagyunk mindazért amit tudunk és épügy felelősek vagyunk a ránk bízott műért is. Hogyan tehetünk ennek eleget? Csakis áldozat által, mégpedig nagy áldozat által, amely megfelel a mű nagyságának. Csak nagy áldozat üti meg e nagy mű mértékét.

Wegner A.

11. Lecke. 1928 június 15.

Hűségünk áldása.**Beosztás.****I. Készséges adakozás.**

1. Izrael a pusztában. Kérdés 1.
2. Izrael Bárak idejében. Kérdés 2.
3. Isten előtt kedves, mert a jóakarát megvolt. Kérdés 3.

II. A készséges adakozás áldása.

1. Gazdag aratás. Kérdés 4.
2. Bővülködés. Kérdés 5.

III. Tanítások és utasítások.

1. Pál a vagyonosakat saját tapasztalataik alapján oktatja ki. Kérdések 6—9.

2. Krisztus azt tanítja, hogy a szolgálatban való hűség értékesebb, mint a látszólag „nagy” vagy „sok”, vagy akár a „szolgálat időtartama” is. Kérdések 10—15.

IV. Krisztus lelkülete mibennünk.

1. Áldozatok által létrehozott szövetség. Kérdés 19.

3. Jutalom. Kérdések 17—19.

Megjegyzések.

1. „Benne, általa és érette” (Kol. 1, 16.) ez képezi Isten Fiához való természetes viszonyunknak a bibliai megjelölését. Hogy „érette” legyünk, hogy dicsősége általunk nyilatkozzék meg — ez képezi létünknek legmagasabb és utolsó célját... „Érette”, ezt Isten sajátkezüleg veste bele a paradicsomban az emberi szívbe. A bűn szennye csaknem teljesen elmosta és hatástalanrá tette ezt az írást. A szenny eltüntetése céljából lett Jézus vére adva.

Milyen csodálatos átalakulás Krisztus váltása által! Azok az emberek, akik eddig csak a maguk hasznát nézték. (Fil. 2, 21.) ezentúl nem önmaguknak, hanem annak fognak élni, aki értettük meghalt és feltámadott. (2. Kor. 5, 15.) Akkor azután nem a menny elnyerése kedvéért cselekszi az ember az Isten által kívánt dolgokat, hanem Krisztus szeretete lesz tevékenységének forrása. Akkor semmiféle áldozat nem lesz nagy a mi számunkra és szívesen fogunk néki és embertársainknak szolgálni.

2. Gordon mondja Luk. 16, 9-hez: „Jézus itten rámutat az arany helyes felhasználására. A pénzt be kell cserélni megtisztított, megváltott emberekre. Ez az isteni alchémia módszere, miáltal az aranyat emberi létté alakítja át. Változtassátok át aranyotokat olyan érmekké, melyeknek érvényessége lesz az eljövendő birodalomban. Itten aranyból vannak az érmek, ottan emberéletből.”

Schwarz H.

12. Lecke. 1929 június 22.

A földön való előkészületünk.**Beosztás.**

I. Isten megmentő szeretete képezi a megváltás egyedüli alapját. Kérdések 1—3. Megszabadít a bűn súlyától, testileg legyengült természetünket megsegíti, ha a Szentlelket felvesszük magunkba.

II. A Megváltó áldozata által létrehozott üdv személyes magunkévá tétele. Kérdések 4—8.

1. A Szentlélek szeretetet hoz létre minden isteni iránt, harcol bűnös hajlamainkkal szemben, isteni megvilágosodást hoz létre és új igazságokat mutat. Kérdések 4, 5.

2. Általa születünk ujja. Kérdések 6—8.

3. Megnyilvánulása a teljes átadásnál.

a) Istenben erősen megalapozva.

b) Növekedés az istenismeretben.

c) Egység a gyülekezetben, a tan és hitélet tekintetében. Kérdések 9—11.

III. Előkészület az evangélium szolgálatára. Kérdések 12—16.

1. A korai eső ideje. Az aratás ideje mint példakép. Kérdések 12, 13. A bűntől megtisztított és a Szentlélek által előkészített gyülekezet által sok lélek lesz megnyerve az Isten számára.

2. Az előttünk fekvő feladat a késői eső idejében. Kérdések 14—16. A Szentlélek ereje által hirdetni az örömmüzenetet az egész világon és magunkat az Úr eljövetelére előkészíteni.

Megjegyzések.

A 9. kérdéshez: A Szentlélek felhasználja a tanítói és prédikátori tisztséget, a gyülekezetet, az iskolákat és a mű legkülönbözőbb ágait az Isten által megjelölt feladat véghezvitelére.

Az 1. és 11. kérdésekhez: Bennünk állandó küzdelem folyik a test és a lélek között. Mindkettő az uralomért viaskodik. Addig nem lehet bennünk teljes béke, amíg a test nincsen legyőzve és a lélek nem lett teljesen urrá felettünk. Megszomorítjuk a Szentlelket, ha nem támogatjuk a test elleni harcában. (1. Pét. 2, 11; 2. Pét. 1, 4; 2. Kor. 7, 1; Róm. 8, 13.) A Szentlélek által leszünk megpecsételve, megjelölve, hitelesítve és megerősítve

Szöveg a magukat biztonságban érzőknek: Gal. 5, 17.

Szöveg a tanítóknak: Ján. 14, 26; 16, 13.

Szöveg a gyülekezetnek: Ap. csel. 4, 31; Jóel 3, 12.

Müller R.

13. Lecke. 1929 június 29.

A megváltottak örökkévaló előjoga.

Beosztás.

I. Személyes előjog.

1. Számomra. Kérdés 1.
2. Mindazok számára, akik tevékeny szeretetben munkálkodnak az Urért.

II. A felhasznált jelenlegi előjog dönt a jövőről is.

1. Teljes átadás minden gonddal és ügygyel egyetemben.

a) Nincsenek e földhöz láncolva. — Idegenek és vándorok.

b) Elsősorban Isten országa után törekedni. (Máté 6, 33.) Kérdés 5.

2. Teljes megszentelődés az új Jeruzsálem számára. Kérdés 6.

a) A tizparancsolatnak betű és szelleme szerint való megtartása által. Kérdés 9.

b) A világnak, a test és szem kívánságai és a büszkeségnek a legyőzése által. Kérdés 10.

3. Teljes győzelem hit és cselekedet által. Kérdés 11.

a) Krisztussal mibennünk. (Kol. 1, 27. 28.) Kérdés 12.

b) Az egész élet felajánlása által. Kérdés 13.

4. Tökéletes jutalom. Kérdés 14.

a) Átalakulás Krisztus képmására. Kérd. 16.

b) Polgárok az új földön. Kérdés 7.

c) Tulajdonosok a Krisztus országában. Kérdés 8.

III. A királyok királyának üdvözlő szavai. Kérdés 15.

Megjegyzések.

Az 1. kérdéshez: Isten ítélő szavai, az ő népe számára a felmentést fogják magukba foglalni; de ez csak azokra nézve lesz lehetséges, akik már most is naponta engedik magukat Isten által megítéltetni.

A 3. kérdéshez: Elizeus átadása teljes volt. Ő mindentől Istennek ajánlotta fel magát. Nemcsak magát a személyt, hanem a hivatást és anyagi eszközöket is át kell adni Istennek, hogy általa megáldatva, tetszése szerint felhasználhassa azokat.

Az 5. kérdéshez: Mondható-e felőlünk is, hogy egy hazát keresünk? Vagy talán inkább minden egyebet keresünk életünkben (tisztelet, gazdagság, hivatal, kényelem stb.) mint a menyeyei hazát?

A 7. kérdéshez: A menny és föld csak lakósaik által válnak értékesekké. Te és én lakói lehetünk a megújított földnek, ha várunk rá; de akkor már ma meg kell tennünk a végső

előkészületeket — mert holnap esetleg már későn lehet.

A 8. kérdéshez: Ezt a földi életet jellemzi a harc és viszály és a sok hiábavaló munka; az új földet ellenben a tökéletes harmónia. Aki itten nem tanulja meg az Isten népéhez való hozzáilleszkedést, annak ottan nem lesz helye. Aki itten nem vet tökéletes vetést, az ottan nem várhat gazdag aratást. (Lásd És. 38, 3.)

A 9. kérdéshez: Az élet fájából való részesedés feltétele az isteni parancsolatok megtartása. Hitvallomás és élet egymással összhangban kell, hogy legyenek. Akinél ezen eset fennáll, az már e földön is boldog lesz; beiratik neve az élet könyvébe és részt fog vehetni az új föld örökkévaló örömeiben is.

Kuschel E. M.

Külmisszió.

E rovatért MINCK A. felelős.

A mi misszióterületünk Hollandiában.

Az Európai Divízió átcsoportosítása alkalmával, a Középeurópai Divízióhoz, melyhez Magyarország is tartozik, mint misszióterület Hollandia is be lett osztva. Mivel misszióadóományaink által mi is hozzájárulunk az evangélium terjesztéséhez ezen a területen, bizonyára érdekelni fog benneteket néhány onnét származó közlemény.

Közel 52 millió ember lakja ezt a területet, ahol virágzó művünk van 24 gyülekezettel és 1500 taggal. Divízió-elöljárónknak, Schubert H. F. atyafinak a jelentései szerint — aki a téli hónapokban beutazta ezen területet, hogy megismerje szükségleteit — ottani művünk a legszébb reményekre jogosít tel bennünket. Alábbiakban közlök néhány adatot utazási jelentéséből.

„Hála az Úrnak az utazás kielégítően ment végbe. A kicsiny hajó olykor erősen himbálódzott, de mi azért az egész idő alatt jól éreztük magunkat. A tesvérnők már inkább szenvedtek a tengeri betegség következtében. Ha röviden akarom benyomásomat összefoglalni, azt kell mondanom, hogy Hollandiában a misszionárius számára valódi paradicsomhoz jutottunk. Itt alkalom kínálkozik a missziómunka minden nemére. A városokban ugyanaz a munka vár reánk, mint otthon. Különösen jó eredményünk van az itteni holland és benszülött házasságok-

ból származó félvérűek között. Beszélnek hollandul, birtokkal rendelkeznek és pénzügyileg igen nagy segítségünkre vannak. A lakosság legjobb köreiből juttatnak ezek bennünket.

„Ezen városi munka mellett felvettük a munkát a Borneo és Uj-Guinea szigeteken lakó pogányok és emberevők között is. Minden tulajdon nélkül mondhatom, hogy a mi művünket illetően ezen terület a korlátlan lehetőségek hazája. Olyan dolgok, amelyek otthon aránylag nehézségekbe kerülnek, itten igen könnyűk, mint pl.: a gyülekezeti helyiségek beszerzése, az iskolák fenntartása, a könyvárusításban az életlehetőség biztosítása, pénzek gyűjtése a mű céljaira. Természetesen mindezen téren itten is erőfeszítésre van szükség, de azzal a fáradsággal, melyet odahaza felhasználnunk, itten sokkal nagyobb eredményeket tudnánk elérni.

„Ha a terület nagyságára és a lakosság sűrűségére gondolunk, akkor látjuk csak, hogy milyen nagy feladatot vállaltunk magunkra, de a kínzó körülmények ismét felbátoríthatnak bennünket és örömmel, bizalommal tölthetnek el minket arra nézve, hogy Isten segítségével feladatunknak eleget fogunk tudni tenni. A mohamedán kérdés megoldásának is nagyobb lehetőségei vannak itten. Az évenként Mekkába zarándokolók kicsiny csapatjától kivéve, a lakosság nagyrésze csak névleg mohamedán és teljesen nélkülözi a keletiek fanatizmusát.

„Ha valaha, úgy mostani itt időzésem napjaiban éreztem Isten vezetését. Hajónk először Medánban állott meg, ahol Drinhaus Péter atyafival beszélgethettünk, azután két napot Bataviában időztünk, ahol Eelsing és Zimmermann testvérekkel tanácskoztunk. Az összes atyafiak egyetértettek abban, hogy Badoeng legyen itteni művünk központja. Badoeng egy 150,000 lakosú város, amely teljesen európai benyomást gyakorol reánk. 700 m. magasságban fekszik a tenger színe felett és éjszakai

igen hűvösek. Rizsföldek, banán és pálmaligeteket vesznek körül. Két gyülekezetünk van itten. Az egyik holland, a másik maláj; mindegyik 30—30 tagot számlál. A maláj gyülekezetnek a mi holland-kínai iskolánkban van egy terme, amely iskolának 2 holland tanítónője és 100 tanulója van. A gyermekek átlag 5 pengőt fizetnek havonta és ezzel teljesen fenntartják az iskolát. A holland gyülekezet részére azonban, amely az egyik testvérnő lakásán gyűlik össze, jobb helyre van szükségünk. Az volt tehát a feladatunk, hogy keressünk valamit, ami egyuttal iroda, könyvlerakat, és gyülekezeti helyiség céljaira szolgálna. Azonkívül Ohme és Schell testvéreknek is szükségük volt lakásra. A központtól mintegy 10 percnyire találtunk egy hatszobából

és melléképületekből álló csinos házra, melyet havi 270 pengőért béreltünk ki. Innét 5, illetve 20 percnyi távolságban a két atyafi számára is találtunk lakást. A távolság itten a trópusi klimában sokat jelent, mert villanyos nincsen, ha nem akar az ember gyalog menni, akkor csak autót vagy szadót (egyfogatú, kétkerékű kocsi) használhat. Ezért mondhatjuk, hogy

kedvező fekvésű helyen béreltük ki az iroda és könyvlerakat épületét. Egy közbenső falat kivétetünk és a holland gyülekezetnek is lesz megfelelő helyisége.

„Singaporei konferenciánk előtt voltak még konferenciánk Soerabajában (Kelet-Java területen) és Bataviában (Nyugat-Java terület). Azonkívül meglátogatjuk még Semarangot, Padangot, a Battakvidéket Medánt és Sumatrát is. A napokban hozták hírül az ujságok, hogy Kime adventista misszionárius engedélyt nyert a Battakok közötti munkálkodásra. Ezért az új munkaterületért is hálásak lehetünk az Úrnak.

Remélem, hogy az Evangéliumi Munkás kedves olvasóinak örömet szereztem ezen sorok közvetítése által, de egyúttal kérem az összes kedves testvéreket, hogy imádkozzanak ezen

„Mária Lujza“ új kiképző intézetünk a bennszülött misszionáriusok számára. Előtérben Schubert H. F. atyafi.

területen folyó munkáért. Talán már nincsen messze az az idő, amikor egy magyar missziónáriust küldhetünk az egyik távoli területre.

Az Úr áldja meg művét az egész földön.
Márk 13, 10.

Minck A.

Az utolsó üzenet.

Miként a kertésznek a virágok és fák növekedésében, a szülőnek gyermekei fejlődésében öröme telik, úgy az adventnépnek is öröme van, ha figyelemmel kísérheti Jézus Krisztus országa ügyének előmenetelét a földön.

Az egész vilagról érkező jelentések igazolják Istenünk örökévaló evangéliumának erejét. Kereső lelkek mindenfelé vágyakozást mutatnak az Isten ígéje és az eljövendő Megváltóról szóló üzenet után. Egy fiatal, megtért szigetlakó mondotta az ausztráliai missziónáriusok összejövételén: „Néktek mindenetek megvan, nekünk (pogányoknak) semmink sincsen. Ti éltek, mi meghalunk. Néktek van világosságtok, mi pedig a sötétség népe vagyunk. Ó, küldjétek nekünk missziónáriusokat!” Ezen szavakból a pogányok megváltás utáni vágya csendül felénk. Nemcsak a hívők vágyódnak Megváltójuk visszajövele után, hanem az egész emberiség és maga a teremtés is várja az új, jobb időket. Róma 8, 19–23.

Branson atyafi, a Délafrikai Divízió előljárója jelen., hogy miként ver gyökeret az üzenet Afrika legtávolabbi vidékein is. Egyik misszióállomásunk közelében hallották a vad, részben még emberevő bennszülöttek a mi énekeinket énekelni. Mire az állomásra jöttek és tanítót kértek, aki ezen énekekre megtanítaná őket. De csak énekeket akartak tanulni, iskolát azonban nem kívántak. Egy fiatal, megtért bennszülött késznek nyilatkozott arra, hogy elmegy ezen törzshöz és megtanítja őket az énekekre. Éneklés közben a vadak figyelmesek lettek az énekek tartalmára. Isten után és a visszatérő Krisztus iránt kezdtek érdeklődni. Az énektanító szívesen adott nekik felvilágosítást. Ennek következménye egy iskola felállítása és 200 lélek megnyerése volt az Úr számára. Az Isten ígéje valóban „élő és ható”. Zsid. 4, 12. Ma épp úgy mint annakelőtte.

Jelenleg az utolsó üzenetet mintegy 18,000 prédikátor és könyvevangélista terjeszti 279 nyelven, szóban és írásban. 150 felsőiskolában és 1307 népiskolában működő 3220 tanító mintegy 59,000 tanulónak nyújt oktatást. 56 kiadóhivatal 132 nyelven nyomtat könyveket és folyó-

iratokat. 31 szanatórium és több mint 30 kezelőhelyiség 435 orvossal és 3700 ápolószeméllyel végeznek gyakorlati, az emberiség testi és szellemi javát egyaránt előmozdító emberbaráti tevékenységet.

Igy él és növekszik az üzenet Isten védelme alatt, dacára Sátán dühöngésének, dacára az istentiszteleti tilalmaknak és ellenségeskedéseknek. „Hála az Istennek, aki mindenkor diadalra vezet minket a Krisztusban.” 2. Kor. 2, 14.

Minck A.

Könyvevangélista.

E rovatért WICKLEIN A. felelős.

A könyvevangélista.

A könyvevangélista nemcsak könyvházaló vagy kereskedelmi ügynök. Ilyennek lenni sem volna tiszteletlen dolog. A könyvevangélista azonban az evangélium előörse, útegyengetője, Krisztus nagy harcok gyülekezetének a kémlelője. Hová a prédikátor nem juthat el, oda elmegy ő, hogy a prédikátor előtt megnyissa az ajtót; és ugyanúgy dolgozik a missziónáriussal is. Ahol igazság utáni vágyat talál, feljegyzi és a neveket átadja az illető kerület prédikátorának. Olykor a távolfekvő helyeken az embereket össze is hívja és bibliáorát vagy prédikációt tart nekik, úgyhogy mire a prédikátor odajön, már egy megszervezésre váró gyülekezetet talál ottan.

Másrésről viszont a prédikátor együtt munkálkodik a könyvevangélistával. Néhány nagyon jó könyvterjesztőt vesztettünk már el csak azért, mert a prédikátorok és missziónáriusok bátorítás helyett elcsüggesztették őket és munkájukat tisztára világi foglalkozásnak tekintették. Azt mondták a szegény embernek, hogy ő csupán házaló.

De éppen a kolportőr az igazi evangélista. Idejének nagy részében egészen egyedül kénytelen dolgozni. Kénytelen a poros országotakat róni a tikkasztó melegben, hegyeket megmászni, folyókat szel át, viseli a nagy terhet, hogy megkönnyítse a missziónáriusok és a prédikátorok útját.

Úgy becsüljük és tiszteljük munkáját, mint egy hű missziónáriusét; mert a kolportőr maga is missziónárius, aki méltó a maga jutalmára.

Rainey Rev. William H.,
a Britt és külföldi bibliaársulattól.

Tapasztalatok.

A Biblia hatása.

Istennek hálát adhatunk azon áldásokért, melyekben könyvevangélistáinkat részesítette. Mindig hallunk oly esetekről, amikor hitetlen emberek a Szentírás olvasása közben a Megváltó mentő kegyelmét elfogadták. Nemrégiben tett egy ilyen esetről jelentést egyik lengyelországi könyvevangélistánk. Egy ember egy Bibliát vett tőle, melyet buzgón olvasni kezdett. E szent könyv olvasása közben büntudatra ébredt és Jézusban bűnbocsánatot és megváltást talált. Ezt az üdvüzenetet nem rejthette el, hanem elmondta másoknak azon áldásokat, melyeket maga a Szentírás olvasása közben nyert.

Ezt meghallotta a pap is, aki őt magához hívatta és neki megtiltotta, hogy a Bibliáról másoknak beszéljen. Az ember azonban így felelt: „Nem hallgathatom el azt, amit Jézus Krisztusban az Isten igéjének olvasása közben tapasztaltam“. A pap ellenben megharagudott rá, elvette tőle a bibliát és kiutasította.

Röviddel később e faluban egy leány is vásárolt magának egy Bibliát és annak olvasása által ő is megismerte Megváltóját. Elment ugyan ezen paphoz és mondta: „Rendszeresen látogattam az istentiszteleteket és arra törekedtem, hogy jó és becsületes életet éljek, de nem találhattam békét és nem rendelkeztem azon bizonyossággal, hogy bűneim megbocsájtattak, míg e könyvet el nem olvastam“. A pap e kitételrel szemben tehetetlen volt és a leányt nem merte a bibliaolvasástól eltiltani. Ellenkezőleg, amikor különböző kérdéseket vetett fel neki, azt mondotta: „Tarts ki tovább e könyv olvasásánál“. A legközelebbi vasárnap pedig a templomban szóvá tette ezen eseményt és mindenkinek, aki az Isten igéjét olvasni akarta, megadta hozzá az engedélyt. „Ebből Isten szól“, mondotta a pap „és nem szabad vele ellenkezniem“.

Kérem összes munkatársainkat, kérjék Istent imában, hogy választottai szíveikhez szóljon és hogy társulatunknak adjon hittelteljes könyvevangélistákat.

Haig L. A.,

a Brit és külf. bibliaterj. társ. titkára

*

Egy tőlünk távolálló bizonyossága.

„Sokan azt gondolják, hogy az adventizmus valami egészen kis dolog, amely csak hamar el fog tűnni. Ez azonban tévedés. Mialatt ezek nem tudnak felmutatni olyan gyors növekedést, mint más nagy vallásfelekezetek,

nagyon figyelemreméltó tény, hogy évről-évre való növekedésük mindig nagyobb mint a megelőző évé volt. Sőt mi több: alapokat fektetnek le egy tartós és széleskörű munkára. Itt vannak, hogy működjenek, előrehaladjanak, sokkal jobban mint azt a kor megengedi, sőt hogy magát a kort is szinte túlszárnyalják.

Amennyire előttem ismeretes, nincsen egyetlen olyan felekezet sem, amely a tagok számához viszonyítva csak megközelítően annyit cselekedne, mint az adventisták irodalmukkal összeköttetésben véghezvisznek. Millió és millió kisebb-nagyobb művük lesz évente a világ minden táján elterjesztve.

Igen jól szervezett munkarendszerük van, melynek az a célja, hogy a gyülekezet minden egyes tagját a gyermektől kezdve a nagymamáig befolyásos tevékenységre serkentse.“

*

Hogyan jutott be az „O“ betű?

A Generálkonferencia kiadóhivatali osztálya írja: „Az irodalmunkat tartalmazó feljegyzések abc sorrendben vannak elrendezve. Mindeddig nem szerepelt rajta egyetlen olyan kiadvány sem, amely nyelv „O“ betűvel kezdődik. Hall atyafinak Indiából írott levele tudósít bennünket arról, hogy miképen jutott be az „O“ betű is ide. Egyik bengáli könyvevangélistánk éppen vasárnapon adta el az „Eljövendő király“ című könyvet az egyik keresztényé lett brahmannak. Midőn ez szemrehányást tett neki, amiért vasárnap kolportál, ő a Biblia szavaival védelmezte magát. Ennek eredményeképen ez a tanult brahman elfogadta a jelenvaló igazságot és a fentebbi könyvet lefordította az Orina nyelvre. Így került bele az „O“ betű egyházi irodalmunk kiadványainak abc sorban elrendezett jegyzékébe.

*

Irodalmunk befolyása.

White testvérnő írja a „Review and Herald“ 1914 november 5-iki számában: „Arra lettem kioktatva, hogy csak kevesen bírnak helyes fogalommal aziránt, hogy mire képes az iratok és traktátusok terjesztése. Ezen eszköz által mindenfelé megnyíltak az ajtók, előkészítettek a gondolatok arra, hogy élő prédikátortól fogadják az igazságot. Azon eredmény, ami a prédikátor erőfeszítéseit kíséri, legfőbbképen azon irodalom befolyásának tulajdonítható, amely az emberek gondolatait megvilágosítja és előítéleteit elűzi.“

Ördögi taktika.

Isten mellett az ördög a legjobb emberismerő. Ő minden embert sajátosságai alapján vesz kezelésbe és állandóan a leggyengébb oldal felé nyúl.

Az ördög taktikájához tartozik, hogy gonoszra való befolyásolásánál az embert gyakran csupán egy látszólag „jelentéktelen, kicsiny” lépésre akarja rábírni. A nagy ellentéteket is elkerüli. Annak, aki meg van győződve elvesztett voltában és a Krisztus általi megmenekülés lehetőségében, nem azt mondja: „Ez tisztára képzelődés, egyáltalán nincsen Isten és nincsen kárhozat sem”, hanem annak ezt súgja a fülébe: „Nem olyan sietős az, hogy megtérjél; ha idősebb leszel, akkor is lesz még erre időd.”

Annak, aki az Úrral jár azt igyekszik beszélni, hogy csak a nagy dolgokban kell megbizonyítania azt, hogy az Úrral összeköttetésben van, a kicsinyekben azonban nem fontos.

A hűségeseket igyekszik legelőször a kicsiny dolgokban hűtlenségre bírni, mert tudja, hogy ezt csakhamar követni fogja a nagy dolgokban való hűtlenség is, ha egy határozott fordulattal el nem hagyja az illető ezt az utat.

A lustát igyekszik meggyőzni arról, hogy az ő szolgálatainak igen csekély értéke van, úgyhogy nem érdemes tennie valamit.

Az ördög egy nagy átváltozó bűvész, gyakran felveszi a világosság angyalának alakját is.

*

A könyvevangélista katekizmusa.

Hollmann úr, egyike volt az általában ismert legjobb elárusítóknak. Ő állította össze az alábbi katekizmust, melyet átolvasni naponkénti szokásává tette. A kérdéseket halkán tette fel önmagának, melyekre azután komolyan és hangosan adott feleletet.

„Olyan tiszteletreméltó munkát végeztem-e, amely az emberek javát szolgálja? — Igen.

Éppen ennek a munkának elvégzését kívánja-e az Úr tőlem ebben az időben? — Igen.

Száz és ezer könyvet juttattunk-e el már eddig az emberek lakóházaiba? — Igen.

Ennek eredménye gyanánt lettek-e emberek az evangélium megmentő ismeretére vezetve? — Igen.

Kimegyek-e ma, hogy a könyveket komoly gondolkozású emberek kezei közé juttassam? — Igen.

Nincs valami más ennél fontosabb munka, amit végezhetnék? — Nem.

Szükségük lesz-e azon embereknek az én

könyvemre, akiket ma meg fogok látogatni? — Igen.

Ismerik-e már most is? — Nem.

Azért megyek-e hozzájuk, mert ezt az igazságot még nem ismerik? — Igen.

Mindig találnak-e a könyvek meglegedett és boldog vevőkre? — Igen.

Tartalmilag a létező legjobb könyveket árusítom-e én? — Igen.

Jogom van-e az emberek idejét igénybe venni, hogy megtegyem ajánlatomat? — Igen.

Vannak-e ma is láthatatlan kísérek az oldalam mellett, akik segítkeznek a könyv eladásánál? — Igen.

Mesteremet helyes módon akarom-e ma az emberekkel szemléltetni? — Igen.

Ahol csak lehetőség nyílik rá, igyekezni fogok-e minden férfihez és asszonyhoz alkalmazkodni, ahol bemutatom könyvemet? — Igen.

Mindenütt, ahol könyvemet bemutatom el fogok-e ma adni valamit? — Isten segítségével igen.

Azután még hozzáfűzte ezekhez: „Az ilyen határozottság, amely egész napon keresztül megnyilatkozik az emberben, szinte legyőzhetővé teszi őt.”

Halálozás.

F. évi március hó 10-én halt meg Janosow Lyubimimé testvérmőnk Battonyán, aki 1927. évi dec. 31-én kötött szövetséget az Úr Jézussal a szent keresztség által. Mivel már akkor is beteg volt, ritkán járhatott a gyülekezetbe, de végtelen boldog volt, hogy mint szerb ajku nő, magyar testvérünktől ismerhette meg a jelenvaló igazságot. Az adott neki erőt és türelmet hosszú tartó betegségében.

A gör. kel. egyház lelkésze temette el őt, mivel az egyházból nem lépett ki.

Nyugodjon békében, és támassza fel őt az Úr az első feltámadás alkalmával.

Murányi Árpád.

Felelős szerkesztő: Streisinger Béla

Kiadja:

H. N. Adventisták Misszió-Társulata
Magyarországi Unió

Egyes szám ára 50 fillér.

VALLÁSOS TRAFÓK NEMZETKÖZI KIADÓHIVATALA, BUDAPEST